

[Axel Kristensen.]

afgørende for dets indrepolitiske stilling, forekommer ejendommeligt, og det bragte mig på den tanke, om der ikke skulle være andre ting, der lå bag, om dette parti ikke sammen med socialdemokratiet havde en ting, det skulle have klatret. Da vi drøftede grundstigningsskylden i dette høje ting meget grundigt nu i foråret, ønskede vi fra venstres side, at man skulle nøjes med en lidt lavere afgiftsprocent, fordi vi fandt den fulde ekspropriation af grundværdistigningen farlig, og da der var muligheder for en lavere procent. Det er blevet oplyst for mig, og såvidt jeg husker sagde socialdemokratiets ordfører det også fra talerstolen, at det, der forårsagede, at man fastholdt den høje procent, var, at man ønskede at eksproprierer al grundværdistigning siden 1945-vurderingen, for når man skulle indføre fuld grundskyld, ville man ikke stå overfor at skulle erstatte mere end det, som jorden på dette tidspunkt var vurderet til. Her har man måske nøglen til denne ulyst til at styrte den nuværende regering: retsforbundet havde en socialiseringsopgave sammen med socialdemokratiet og ønskede en ekspropriation af jordværdien i Danmark på vurderingsgrundlaget for 1945. Ganske vist vil man yde erstatning på den ejendommelige måde, at man vil foretage en formueekspropriation til samme værdibeløb og fordele jordkøbet på denne måde. At jordejerne kommer til at betale deres part, er klart, men her er der tale om en formueekspropriation på omkring 6 milliarder kr. Jeg synes, at dette skal frem i lyset, når man taler om den øjeblikkelige politiske situation. Det er højst sandsynligt, at hvis man skal lave noget sådant, vil det tage en vis årrække, men det forandrer ikke, at et parti, som hævder, at man ikke må beskatte arbejdsskabte værdier, vil deltage i en ekspropriation af ejendomme og fratage folk ejendomsretten for værdier, der beløber sig til 7—8 gange eengangsskatten. Hvis man så virkelig ved en sådan handling kunne skabe det paradys på jorden, som retsforbundet prædiker om, kunne man tilgive mange mærkelige ting. Men at det, at staten gennem fuld grundskyld forøger sine grundskatsindtægter med 205 mill. kr. om året skulle skabe paradisiske tilstande i Danmark, er da ganske ufatteligt, og mere drejer det sig ikke om, for de 4 pct. af den grundværdi, der forefindes, med fradrag af de formueskatter, man mister, når man eksproprierer de 6 milliarder kr., og med fradrag af den indtægt, som falder af de 6 milliarder kr., giver kun en forøget indtægt

for staten på 205 mill. kr. Hvorfor skulle det pludselig forandre tilstandene, når vi har et offentligt budget på 3 milliarder? Jeg kan ikke fatte det og tror, at retsforbundets folk vil have meget svært ved at forklare det.

Så taler de om jordmonopol, som om de former for ejendomsret, vi har nu, udelukker menneskene fra jorden. Det er så fortidigt, så fortidigt, at det er helt forfærdeligt. For længe, længe siden, da der var tale om jord og arbejdere, kunne man tale om disse ting, men nu hvor jordens værdi er en bagatel i forhold til, hvad der ellers skal til for at etablere et jordbrug, er der ingen som helst mening i det. Hvis man i dag skal oprette et husmandsbrug på 15 tdr. land, og lad os sige, man skal give 15 000 kr. for jorden, så vil det, der iøvrigt skal til, dreje sig om 60 000 kr., og da man får kreditforeningslån og prioriteter i noget sådant, vil det sige, at den, der vil lave et husmandsbrug, ikke skal præstere en øre for at få jorden. Han skal forrente jorden, men det skal han også, hvis staten overtager jorden, så der bliver fuld grundskyld. Han vil kunne låne nøjagtig ligeså meget mindre i et jordbrug som det, der svarer til den jordværdi, man har eksproprieret, fordi den sikkerhedsmargin, der skal være for dem, der skal låne ham penge til bygninger, redskaber og besætning, må være nøjagtig ligeså stor som nu, og der lånes derfor nøjagtig ligeså meget mindre som det, jordværdien svarer til, og fuld grundskyld vil ikke på et eneste punkt gøre det lettere at komme i besiddelse af jorden.

Det er det første. Det næste er den forvirring, der skabes ved, at man bilder folk ind, at hvis det offentlige ikke havde etableret de sociale foranstaltninger, så kunne folk selv spare det i skat, det koster at administrere skatten og de sociale foranstaltninger. Derfor skulle det være rigtigere, at staten ikke foretog disse foranstaltninger, men at folk selv sørgede for deres alderdom og skolegang for deres børn o. lign. Dette er den mest fuldkomne begrebsforvirring, der kan tænkes. Sagen er nemlig den, at disse udgifter, som folk har, er vidt forskellige for de forskellige mennesker, idet det er tilfældigheder, om folk bliver invalider eller ikke bliver det, og det er tilfældigt, om de har fået børn, eller hvor mange børn de får og har i skolerne, og derfor er det naturligt, at man sikrer sig mod disse uligheder ved en udligning gennem staten. Det bliver ikke spor dyrere, fordi det er staten, der holder skolen, end hvis man havde den som privat skole, men hvis f. eks. en familie